

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa obnovy konania – žalovaného 2/ v pôvodnom konaní **B.T., a. s., so sídlom V., IČO X., Č.**, zastúpeného JUDr. J. Č., advokátom, D., proti žalobcovi v pôvodnom konaní **S., štátny podnik, so sídlom R., IČO X.**, zastúpenému JUDr. D. I., advokátom, AK H., spol. s r. o., so sídlom N., IČO X., a žalovanému 1/ **S., a. s., so sídlom M., IČO 35 829 052, vo veci obnovy konania**, na odvolanie navrhovateľa obnovy konania – žalovaného 2/ v pôvodnom konaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. februára 2013, č. k. 4Cb 1/2012-57, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 13. februára 2013, č. k. 4Cb 1/2012-57 vo výroku o náhradu trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením z 13. februára 2013, č. k. 4Cb 1/2012-57 konanie zastavil a žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania a právneho zastúpenia v sume 26 726,49 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalovaný 2/ v pôvodnom konaní podal návrh na obnovu konania podľa § 228 a nasl. O. s. p. vo veci rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 38Cb 83/2001 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 259/2007, v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 1 Obo 152/2010. Písomným podaním, došlým konajúcejmu súdu dňa 11. decembra 2012, zobral navrhovateľ obnovy konania – žalovaný 2/ návrh na obnovu konania, vedený na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb 1/2012 v celom rozsahu späť. Súčasne pri rozhodnutí o zastavení konania navrhol, aby súd žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov. Svoj návrh odôvodnil navrhovateľ

obnovy konania, ako aj na pojednávaní tým, že podal návrh na obnovu konania z procesnej opatrnosti. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2012, sp. zn. 1 Obo 41/2012 súd rozhodol, že zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Z dôvodu, že žalobca, S., š. p., podal na žalovaného 2/ - navrhovateľa obnovy konania, návrh na výkon rozhodnutia (exekúciu), vedenú na Mestskom súde Bratislava pod sp. zn. 96Nc 3139/2008 (poverený exekútor JUDr. J. P., PhD., P.), žalovaný 2/ bol nútený podať všetky riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré právny poriadok Českej a Slovenskej republiky pripúšťa, vrátane návrhu na obnovu konania. V čase podania návrhu na obnovu konania bol tento návrh oprávnený z dôvodu správania sa žalobcu, ktorý nepočkal na definitívne meritórne ukončenie danej veci v celosti a podal návrh na výkon exekúcie. Keďže pôvodne právoplatná časť rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 38Cb 83/2001 bola po podaní návrhu na obnovu konania zrušená iným spôsobom (uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Obo 41/2012 zo dňa 24. októbra 2012) nebol tu dôvod na obnovu konania. Písomným podaním zo dňa 20. decembra 2012 bol návrh na späťvzatie návrhu na obnovu konania zaslaný ostatným účastníkom konania, a to Slovenskému vodohospodárskemu podniku, š. p., zastúpenému JUDr. D. I., ktorý súhlasil, aby konajúci súd Krajský súd v Bratislave predmetné konanie zastavil a aby zaviazal navrhovateľa, t.j. žalovaného 2/, aby zaplatil na účet právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia advokátom, ktoré vyčíslil v písomnej špecifikácii v celkovej sume 26 726,-- Eur. K návrhu žalovaného 2/, aby súd nepriznal trovy konania, právny zástupca žalobcu poukázal na ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak navrhovateľ zoberie návrh späť a nejde o prípad druhej vety § 146 ods. 2 O. s. p., z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť trovy konania. Podľa žalobcu žalovaný 2/ podal úplne nekvalifikovaný návrh na povolenie obnovy konania a okrem toho sám tvrdil, že ho nepodal „vážne“, ale „z opatrnosti“ (R 49/1993). S poukazom na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 27. apríla 2012 poukázal na fakt, že z návrhu na obnovu konania nebolo zrejmé, proti ktorým častiam hore citovaných rozsudkov bol podaný návrh na obnovu konania. V petite návrhu žalovaný 2/ uvádza rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 38Cb 83/2001, v spojitosti s konaním vedeným na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 20bo 259/2007. Pritom podľa skutočného stavu, zrušujúca časť rozsudku Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 7. decembra 2004, sp. zn. 38Cb 83/2001 v znení doplňujúceho rozsudku zo dňa 18. januára 2005 sp. zn. 38Cb 83/2001 nebola právoplatná a v ostatnej časti citovaný rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol

právoplatnosť dňa 2. mája 2008 a vykonateľnosť 6. mája 2008. Z vyššie uvedeného vyplynulo, že v prípade prvej alternatívy návrh na obnovu konania neobstojí, nakoľko podľa § 228 ods. 1 O. s. p. môže účastník konania napadnúť návrhom na povolenie obnovy konania iba právoplatný rozsudok a v prípade druhej alternatívy návrh na povolenie obnovy konania bol podaný po uplynutí troch mesiacov, resp. 3 rokov podľa § 230 O. s. p., pričom navrátenie lehoty na povolenie obnovy konania nie je prípustné. Žalovaný 1/, S., a. s. sa k späťvzatiu návrhu vyjadrili písomným podaním zo dňa 23. januára 2013 stým, že žalovaný 1/ so späťvzatím návrhu na obnovu konania súhlasí. Vzhľadom k súhlasu oboch účastníkov konania so späťvzatím návrhu na obnovu konania súd konanie vo veci návrhu na obnovu konania zastavil v súlade s ust. § 96 ods. 1 a 2 O. s. p. a výrok o trovách konania oprel o ust. § 146 ods. 2, prvá veta O. s. p. Konajúci súd v tejto časti dospel k záveru, že k zastaveniu konania došlo z viny navrhovateľa obnovy konania – žalovaného 2/, a preto zaviazal žalovaného 2/ k zaplateniu trov konania a právneho zastúpenia žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. D. I. v celkovej sume 26 726,49 Eur.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie v časti výroku o trovách konania navrhovateľ obnovy konania – žalovaný 2/ v pôvodnom konaní. Žiadal, aby odvolací súd odvolaniu v časti trov konania vyhovel a zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Odvolateľ mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v otázke trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. Poukázal, že sa nemôže stotožniť s názorom súdu, že k zastaveniu konania došlo z viny navrhovateľa obnovy konania, a že rozhodnutie súdu je v tejto časti nepreskúmateľné, nakoľko absentuje bližšie zdôvodnenie, v čom kladie za vinu zastavenie konania zo strany navrhovateľa obnovy konania. Rovnako v rozhodnutí súdu prvého stupňa absentuje zdôvodnenie, prečo súd nerozhodol v zmysle návrhu navrhovateľa obnovy konania, t. j. aby súd nepriznal nikomu náhradu trov konania (nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. IV ÚS 129/06). Odvolateľ ďalej uviedol, že je síce pravdou, že za normálnych okolností platí, že „procesne zavinil“ zastavenie konania ten, kto urobil procesný úkon v podobe späťvzatia žalobného návrhu, avšak ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. treba vykladať v celistvosti. Do úvahy podľa odvolateľa prichádza aplikácia § 146 ods. 2, veta druhá O. s. p., t. j. ak navrhovateľ obnovy konania pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. Podotkol, že navrhovateľ obnovy konania si nenárokoval z tohto titulu náhradu trov konania, ale v rámci

„spravodlivosti“ a „férovosti“ navrhol, aby žiadnemu z účastníkov konania nebola priznaná náhrada trov konania (§ 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Podľa odvolateľa v danom prípade primárne zavinil zastavenie konania žalobca v základnom konaní (S., štátny podnik) a sekundárne aj štát (Slovenská republika prostredníctvom súdov v základnom konaní). Zavinenie žalobcu v základnom konaní videl v tom, že žalobca podal na žalovaného 2/ neoprávnenú, nezákonnú a nekvalifikovanú žalobu a okrem procesných väd doteraz podľa odvolateľa nepreukázal, resp. neunesol vecnú legitimáciu vo vzťahu k žalovanému 2/. Svoj právny vzťah odôvodnil len na základe od počiatku absolútne neplatnej zmluvy o pristúpení k záväzku. Podľa odvolateľa žalobca ako štátny podnik namiesto toho, aby riešil svoj zmluvný vzťah s ďalším účastníkom konania žalovaným 1/ štandardným obchodným spôsobom postupoval nanajvýš neobvykle s podozrením na porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku zo strany vtedajších orgánov v riadiacej pôsobnosti. Žalobca ďalej podľa odvolateľa zavinil, že voči žalovanému 2/ sa takmer 5 rokov viedla neoprávnene nezákonná exekúcia na Mestskom súde v Brne pod sp. zn. 96Nc 3139/2008, ktorá bola zastavená až uznesením MS Brno dňa 9. januára 2012, č. k. 96Nc 3139/2008-770, kedy exekučný súd žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania, hoci z procesného hľadiska zastavenie exekúcie zavinil žalobca, nakoľko exekúcia bola zastavená z dôvodu zrušenia exekučného titulu. V dôsledku tejto exekúcie bol žalovaný 2/ nútený podať po vyčerpaní opravných prostriedkov podľa českého Exekučného poriadku ďalšie právne prostriedky. Žalobca napriek tomu, že bol upozorňovaný, resp. mal vedomosť o týchto konaniach odmietal zastaviť exekúciu v ČR, či dať aspoň súhlas na povolenie odkladu do právoplatnosti skončenia konania na území SR. Súdny exekútor v ČR bol vďaka týmto úkonom obmedzený len na nevyhnutné úkony a nebyť toho, by žalovaný 2/ utrpel nenávratné škody. Odvolateľ pripomenul, že v ČR platí rovnako ako v SR zákaz restitutio in integrum, takže prípadný predaj podniku by bol nenávratný, i keby bol neskôr exekučný titul ako sa stalo v danom prípade zrušený a exekúcia zastavená. Z daného prehľadu vyplynulo, že návrh na obnovu konania bol potrebný (dôvodný), resp. splnil svoj účel, preto z procesného hľadiska zavinil zastavenie obnovy konania žalobca a nie žalovaný 2/. Sekundárne zavinenie je i zo strany postupu súdu (súdov) v dôsledku procesného postupu a vydania pôvodného prvostupňového (sp. zn. 38Cb 83/2001) a druhostupňového rozsudku (2 Obo 259/200, napr. nedania výzvy na odstránenie väd v podaní zo strany žalobcu s následkom prípadného zastavenia konania, odňatie možnosti konať pred súdom - žalovaný 2/ nebol spočiatku riadne predvolaný, resp. súd pri konaní s právnickou osobou konal neúčinne s osobou s protichodným záujmom - § 21

ods. 3, § 46 ods. 3 O. s. p., nezisťoval si skutkový stav, nesprávna právna kvalifikácia, vady v konaní v dôsledku straty podaní zo súdneho spisu, neumožnenia nahliadnutia do spisu účastníkovi konania, nevyporiadanie sa s námietkou rozhodcovskej doložky, priet'ahy v súdnom konaní atď., pričom súdne konanie v dôsledku vrátenia veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky po 12 rokoch sa vracia od počiatku na prvostupňové konanie). Analógiu možno nájsť podľa odvolateľa napr. v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. januára 2011, sp. zn. 5Sžf 3/2011 (v danom prípade ide o správne súdnictvo), ktorého závery sú plne aplikovateľné i na daný prípad. Zo súdneho spisu je teda nepochybné, že navrhovateľ obnovy konania zobral návrh na obnovu konania späť nie zvláštnej viny, ale z dôvodu správania sa žalobcu v základnom súdnom konaní (žalovaného v obnove konania), resp. v dôsledku postupu súdu v základnom konaní (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Obo 41/2012, ktorý vrátil celé konanie na súd prvého stupňa a zrušil aj dovtedy právoplatnú časť). Súd v základnom konaní vyhovel žalovanému 2/, čím odpadol i dôvod na obnovu konania, keďže došlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia iným spôsobom. Súd tak mal podľa odvolateľa po správnom priznať trovy konania navrhovateľovi obnovy konania, pokiaľ by tieto trovy žiadal priznať, resp. vzhľadom na osobitosti prípadu nemal priznať trovy žiadnemu z účastníkov konania (nakoľko sa konanie meritórne ani nezačalo prejednávať). Súd rozhodol paradoxne presne opačne - trovy priznal žalovanému z obnovy konania, ktorý procesné zaviniel celé konanie. Neobstojí podľa odvolateľa argumentácia žalobcu vo vyjadrení v otázke 3-ročnej objektívnej lehoty, kedy zabudol na dikciu § 230 ods. 2 O. s. p., ktoré nemajú maximálnu objektívnu lehotu (a sú limitované len v 3-mesačnou subjektívnou lehotou), resp. niektoré dôvody napríklad v ust. § 230 ods. 1 písm. f/ O. s. p. bolo možné uplatniť najskôr od 1. januára 2012 (po novelizácii O. s. p.). Súd pri rozhodovaní o trovách zastaveného konania však z hľadiska zákona a konštantnej judikatúry skúmal výlučne procesné zavinenie späťvzatia a nie dôvodnosť hmotnoprávných nárokov uvedených v návrhu, resp. neposudzoval výsledok žaloby „prejudikovaním“ úspešnosti sporu v merite veci (nález ÚS ČR, sp. zn. IÚS 315/2007) aj z tohto dôvodu bola argumentácia žalobcu, ktorý žiadal o priznanie náhrady trov bezpredmetná. Navrhovateľ obnovy konania uviedol v návrhu, aj na meritórnem pojednávaní, že v závislosti od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky buď urobí späťvzatie návrhu alebo bude trvať na pokračovaní obnovy konania. Paradoxom podľa odvolateľa je, že ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní nerozhodol v prospech žalovaného 2/, tak žalovaný 2/ neurobí späťvzatie návrhu a súd prvého stupňa v tomto konaní by ho nemohol

„sankcionovať“ priznaním trov konania žalobcovi v dôsledku procesného zavinenia - späťvzatia návrhu. Odvolateľ poukázal, že nezavinil, že základné konanie presiahlo 12-ročnú dĺžku a z toho 4-5 rokov trvalo, kým bol pôvodne exekučný titul Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušený. Rovnako nezavinil, že opätovné odvolacie konanie na NS SR sa predĺžilo z objektívnych príčin na strane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (v danej veci odvolateľ podal i žiadosť o odstránenie prieťahov v konaní) a nebyť týchto prekážok mohlo byť rozhodnutie o pol roka skôr a tým by nebolo nutné podať návrh na obnovu konania, resp. k späťvzatiu by došlo bezodkladne po podaní návrhu. Odvolateľ namietol aj samotné vyčíslenie trov a počet úkonov zo strany žalobcu, kedy nie je známe, z akej výšky dospel súd, resp. žalobca k ich vyčísleniu. Samotný žalobca si podľa odvolateľa protirečil, keď na jednej strane uviedol, že nevie, čo malo byť predmetom obnovy a na druhej strane uviedol hodnotu tarifného úkonu, ktorý nekorešponduje s obnovou konania. Aj v tomto je podľa odvolateľa rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Navyše výška tarify priznaná súdom je podľa odvolateľa v rozpore s dobrými mravmi a atribútmi spravodlivého konania, nakoľko pojednávanie bolo len meritórne, vyjadrenie žalobcu bolo nadbytočné - nehospodárne a prevzatie a príprava, vrátane porady s klientom, boli takisto nadbytočné, keďže žalobca túto prípravu poznal, resp. urobil ešte v základnom konaní. Odvolateľ má za to, že priznanie trov konania žalobcovi v základnom konaní by nespĺňalo základné atribúty spravodlivosti v súlade s čl. 46 Ústavy SR a základných zásad uvedených v § 1, § 2 a § 3 O. s. p. V opačnom prípade by trval na tom, aby právoplatné rozhodnutie, ktorým sa žalobcovi priznajú trovy konania automaticky postúpil Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti SR ako žiadosť na prerokovanie nároku z titulu zodpovednosti štátu o zodpovednosti za škodu minimálne vo výške priznaných trov spôsobených pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., súdmi v pôvodnom základnom konaní, ktoré vyústili do nezákonného exekučného titulu.

K odvolaniu sa vyjadril žalobca podaním z 3. apríla 2013. Navrhol, aby odvolací súd napadnutú časť uznesenia súdu prvého stupňa potvrdil a odvolateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za právne zastúpenie advokátom v odvolacom konaní v sume 493,38 Eur na účet jeho právneho zástupcu. Uviedol, že dôvody odvolania sú nenáležité, pretože sú v rozpore s so skutkovým stavom veci a právnou úpravou, ktorú treba vo veci aplikovať. Poukázal na to, že súd pri rozhodovaní o trovách konania skúmal iba dôvodnosť podaného návrhu na obnovu konania a zavinenie účastníkov na zastavení konania o obnove

konania, nie otázky týkajúce sa konania vo veci samej, čo potvrdzuje aj odvolateľ a dokonca cituje v tejto súvislosti aj prameň judikatúry (nález Ústavného súdu ČR). Pri hodnotení zákonnosti výroku napadnutého uznesenia sa podľa žalobcu treba zaoberať iba tým, či sú naplnené podmienky podľa § 146 ods. 2 O. s. p., t. j., že ktorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, resp. či pre správanie odporcu vzal navrhovateľ späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne. Žalobca ďalej poukázal v tejto súvislosti na jeho vyjadrenia z 27. apríla 2012 k návrhu na obnovu konania a z 2. januára 2013 k späťvzatiu návrhu na obnovu konania, zdôraznil, že žalovaným 2/ podaný návrh na obnovu konania je v rozpore so zákonom, preto vôbec nemal byť podaný, ak by návrh na obnovu konania nevzal späť, došlo by k jeho zamietnutiu. Žalovaný 2/ podal absolútne nekvalifikovaný návrh na obnovu konania, pričom sám tvrdil, že ho nepodal „vážne“, ale z „opatrnosti“ a v návrhu na obnovu konania neuviedol, proti ktorým výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2004, sp. zn. 38Cb 83/2001-286, v znení doplňujúceho rozsudku z 18. januára 2005, sp. zn. 38Cb 83/2001-299 (a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. marca 2008, sp. zn. 20bo 259/2007, v znení doplňujúceho rozsudku zo 16. apríla 2008, sp. zn. 20bo 259/2007) podal návrh, takže návrh podal aj proti neprávoplatnej časti rozsudku krajského súdu, čo vylučuje úprava podľa § 238 ods. 1 O. s. p. a tiež proti časti rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. mája 2008 a vykonateľnosť 6. mája 2008, taktiež bol podaný po uplynutí zákonných lehôt troch mesiacov, resp. troch rokov. Je preto podľa žalobcu nezmyselné stanovisko odvolateľa, že žalobca zaviniť, že návrh na obnovu konania musel vziať späť pre správanie žalobcu, i to, že nezaviniť zastavenie konania. Pre objasnenie charakteru a účelu návrhu na obnovu konania žalobca považoval za potrebné uviesť, že proti žalovanému 2/ viedol od 18. mája 2008 exekučné konanie na základe právoplatných a vykonateľných častí citovaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s potvrdzujúcou časťou citovaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súdny exekútor JUDr. J. P. so sídlom v P. nevyťahoval od žalovaného 2/ žiadne finančné prostriedky, prispeli k tomu aj „obštrukcie“, ktoré vykonal žalovaný 2/ ako povinný. Od nariadenia exekúcie urobil množstvo procesných úkonov a opatrení oddiaľujúcich exekúciu. Podal návrhy na zastavenie alebo odloženie exekúcie, návrh na zrušenie nariadenej exekúcie pre zmätočnosť, odvolania a dovolania proti rozhodnutiam súdov o zamietnutí alebo odmietnutí jeho návrhov. Ani v jednom prípade nebol na Mestskom súde v Brne, Krajskom súde v Brne a Najvyššom súde Českej republiky úspešný. Za takýto účelovo urobený procesný postup žalobca považoval aj

konanie o návrhu na obnovu ohľadne exekučného titulu. V závere odvolania sa žalovaný 2/ zaoberal, bez akejkoľvek relevancie k veci aj dĺžkou základného konania na Krajskom súde v Bratislave a Najvyššom súde Slovenskej republiky a zhodnotil aj príčiny prierahov, avšak v tejto súvislosti opomenul fakt, že žalovaný 1/ S., a. s., podal odvolanie proti poslednému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2012, sp. zn. 1 Obo 41/2012, o ktorom dovolací súd ešte nerozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené a je daný zákonný dôvod na zrušenie výroku uznesenia o náhrade trov konania.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti žalovaného 2/ - navrhovateľa obnovy konania zaplatiť žalobcovi v pôvodnom konaní trovy právneho zastúpenia a trovy konania vo výške 26 726,49 eur na účet advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Proti napadnutému uzneseniu podal odvolanie žalovaný 2/, ktorý namietal arbitrárnosť rozhodnutia, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých skutočností a úvah súd rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p. a v rozhodnutí tiež chýba odôvodnenie, prečo súd neprihliadol k žalovaným 2/ tvrdeným skutočnostiam, odôvodňujúcim aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 druhá veta O. s. p. Odvolateľ tiež nesúhlasil s výškou tarifnej odmeny za úkon právnej služby, ani s priznaným počtom úkonov právnej služby.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných vád, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 169 ods. 1 O. s. p. v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Ak Občiansky súdny poriadok nestanovuje inak, použijú sa

v zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 O. s. p. na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku (pre odôvodnenie uznesenia platí ustanovenie § 157 O. s. p.).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, „že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Rozhodnutie súdu predpokladá jeho odôvodnenie, ktoré musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie musí byť

súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t. j. musí byť preskúmateľné.

Súd prvého stupňa konanie zastavil, preto o náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 O. s. p. Pri zastavení konania nemá zásadne žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku. Za podmienok uvedených v ustanovení § 146 ods. 2 O. s. p. však možno uložiť niektorému z účastníkov povinnosť hradiť druhému účastníkovi náklady zastaveného konania. Pri postupe podľa § 146 ods. 2 O. s. p. súd skúma, či niektorý z účastníkov zavinil zastavenie konania.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa rozhodol o náhrade žalobcom uplatnených trov konania, pričom do odôvodnenia svojho rozhodnutia mechanicky prevzal časť podania žalobcu, ktorým si uplatnil a vyčíslil trovy a uviedol, že v časti priznania trov vychádzal z ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p., lebo dospel k záveru, že k zastaveniu konania došlo z viny žalovaného 2/. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto arbitrárne a nepreskúmateľné, nakoľko v jeho odôvodnení sa neuvádza, akými úvahami sa riadil pri aplikácii ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p. (z čoho vyvodil zavinenie žalovaného 2/ a prečo neprihliadol k tvrdeniam žalovaného 2/.

Uvedeným postupom súd prvého stupňa preto obmedzil žalovaného 2/ v jeho práve na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, v dôsledku čoho mu uprel právo na spravodlivý proces a odňal právo konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté znesenie Krajského súdu v Bratislave v časti výroku o náhrade trov konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

Podľa ust. § 226 O. s. p. pre Krajský súd v Bratislave, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, je právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 25. júla 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová